

A L Q A I D A

U N D E R C O V E R

**TUSSEN DE GEVAARLIJKSTE
TERRORISTEN OP AARDE**

M O R T E N S T O R M

WAARGEBEURD

MORTEN STORM

MET PAUL CRUICKSHANK EN TIM LISTER

Al Qaida
undercover

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Agent Storm*
Oorspronkelijke uitgever: Viking/Penguin Books, Londen
Vertaling: Gerrit-Jan van den Berg
Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk
Omslagbeeld: Shutterstock
Auteursfoto: Polfoto/TopFoto
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Morten Storm, Paul Cruickshank, Tim Lister
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 306 5 / NUR 402

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Kaart van Jemen 8
Opmerking van de schrijvers 11

1 WEG DOOR DE WOESTIJN
Midden september 2009 15

2 BENDES, MEIDEN, EN GOD
1976-1997 31

3 DE BEKEERLING
Begin 1997-zomer 1997 50

4 ARABIË
Eind zomer 1997-zomer 1998 61

5 LONDONISTAN
Zomer 1998-begin 2000 75

6 DOOD AAN AMERIKA
Begin 2000-voorjaar 2002 84

7 FAMILIEVETES
Zomer 2002-voorjaar 2005 99

8 MI5 KOMT NAAR LUTON

Voorjaar-najaar 2005 117

9 ONTMOETING MET DE SJEIK

Eind 2005-nazomer 2006 129

10 DE VAL

Nazomer 2006-voorjaar 2007 153

11 OVERLOPEN

Voorjaar 2007 168

12 HIER LONDEN

Voorjaar 2007 178

13 DE HARTELIJKE GROETEN UIT LANGLEY

Zomer 2007-begin 2008 191

14 COCAÏNE EN ALLAH

Begin 2008 208

15 GODSDIENSTTERREUR

Voorjaar-najaar 2008 224

16 HET DODEN VAN MR JOHN

Najaar 2008-voorjaar 2009 235

17 GEHEIMEN VAN DE MOEDJAHEDIEN

Najaar 2009 244

18 HET BLONDJE VAN ANWAR

Voorjaar-zomer 2010 260

19 EEN NIEUWE DEKMANTEL

Zomer-winter 2010 294

20 DOELWIT AWLAKI

Begin 2011-zomer 2011 310

21 EEN LANGE HETE ZOMER

Juli-september 2011 334

22 BREKEN MET BIG BROTHER

Najaar 2011 342

23 TERUG IN DE RING

Eind 2011 354

24 HET HOL VAN DE LEEUW

Januari 2012 364

25 OPERATIE AMANDA

Januari-mei 2012 381

26 CHINESE FLUISTERINGEN

Mei 2012 400

27 EEN SPION IN DE KOU

2012-2013 410

Epiloog 422

Noten 444

Dramatis personae 459

Archief van een agent 475

Dankbetuigingen 483

Register 487

Kaart van Jemen

SAOEDI-ARABIË

HADRAMAUT

M E N

OMAN

Mukalla

Arabische Zee

OPMERKING VAN DE SCHRIJVERS

Elke spion die in de openbaarheid treedt wordt steevast uiterst kritisch bekeken, vooral iemand die beweert als dubbelagent te hebben gewerkt voor niet minder dan vier westerse inlichtingendiensten, en dat alles in het kader van enkele van hun meest geheime contrateroristische operaties sinds 11 september 2001.

Wat Morten Storms verhaal zo uniek maakt is de buitengewoon grote hoeveelheid audiovisueel bewijsmateriaal en elektronisch berichtenverkeer die hij tijdens zijn werkzaamheden als spion heeft weten te verzamelen, en die zijn relaas niet alleen bevestigen maar ook verrijken.

Het materiaal waar we vrijelijk toegang toe hadden, omvatte onder meer:

- e-mails die hij wisselde met de invloedrijke geestelijke Anwar al-Awlaki;
- videobeelden opgenomen door Awlaki en de Kroatische vrouw die naar Jemen reisde om daar met de geestelijke in het huwelijk te treden, een huwelijk dat mogelijk werd gemaakt door Storm, terwijl de vs op dat moment jacht maakten op Awlaki;
- tientallen vercijferde e-mails tussen Storm en terroristische agenten in Arabië en Afrika, die zich nog steeds op de harde schijven van zijn computers bevinden;
- overzichten van betalingen aan een terrorist in Somalië;
- sms'jes met agenten van de Deense inlichtingendienst die nog steeds op zijn mobiele telefoons zijn opgeslagen;
- door Storm gemaakte geheime geluidsopnamen van gesprek-

ken met zijn *handlers* van de Deense en Amerikaanse inlichtingendiensten, waaronder een dertig minuten durende opname van een ontmoeting met een CIA-agent in Denemarken in 2011, waarin enkele missies werden besproken waarbij Storm moest helpen terroristen te neutraliseren;

- handgeschreven missieaantekeningen;
- videobeelden en foto's van Storm terwijl hij kort na zijn ontmoeting met Awlaki in 2008 door de buitengebieden van Jemen rijdt;
- videobeelden van Storm met agenten van de Britse en Deense inlichtingendiensten in het noorden van Zweden gemaakt in 2010.

Tenzij het in het nawoord anders staat aangegeven, zijn alle e-mails, brieven, Facebook-berichten, sms'jes en geluidsopnamen van gesprekken die in dit boek worden geciteerd, woord voor woord gereproduceerd.

Storm heeft ook foto's ter beschikking gesteld waarop hij met enkele van zijn handlers van de Deense inlichtingendienst staat afgebeeld, en die op IJsland zijn gemaakt. Verslaggevers van de Deense krant *Jyllands-Posten* waren dankzij hun bronnen in staat de identiteit van deze agenten te bevestigen.

Verschillende personen die in dit boek worden genoemd, hebben essentiële elementen van Storms verhaal bevestigd. Voor hun eigen veiligheid hebben we van sommigen niet de volledige identiteit vrijgegeven. Van de westelijke inlichtingendiensten was niemand bereid ons te woord te staan.

Storm heeft ons zijn paspoorten laten zien, met daarin alle in- en uitreisvisa van al zijn in het boek beschreven reizen buiten Europa vanaf het jaar 2000. Hij heeft ook hotelrekeningen overlegd die zijn betaald door 'Mola Consult', een pseudobedrijf dat door de Deense inlichtingendienst als dekmantel werd gebruikt en dat volgens de Deense Kamer van Koophandel vlak voor Storm in de openbaarheid trad is geliquideerd. Verder heeft hij ons tientallen Western Union-

reçu's overlegd, waaruit een lijst van betalingen van de Deense inlichtingendienst (PET) kan worden samengesteld. Zijn PET-handlers hebben op die papieren Søborg, de wijk in Kopenhagen waar het PET gevestigd is, als vestigingsplaats aangegeven.

We hebben in dit boek voor drie mensen een schuilnaam gehanteerd, om zo hun veiligheid of hun identiteit te beschermen. We zullen dit laten weten zodra er voor het eerst aan hen wordt gerefereerd. Uit veiligheids- of juridische overwegingen hebben we van verschillende andere personen alleen de voornaam gebruikt. Achter in het boek is een *Dramatis personae* toegevoegd. In het boek staan hier en daar Arabische zinnen en begroetingen; als ze voor het eerst gebezigd worden, zijn ze van een vertaling voorzien. Achter in het boek hebben we in een kleurenbijlage een aantal foto's en ander visueel bewijsmateriaal van Storms werkzaamheden opgenomen. Daar zit een foto bij van een koffer met daarin een beloning van 250.000 dollar, afkomstig van de CIA, handgeschreven aantekeningen van een ontmoeting met Awlaki, vercijferde e-mails, reçu's van overgemaakte geldbedragen, en videobeelden en foto's die tijdens trips naar de geestelijke in de Jemenitische provincie Shabwah zijn gemaakt.

Paul Cruickshank en Tim Lister, april 2014

WEG DOOR DE WOESTIJN

Medio september 2009

Ik zat in mijn grijze Hyundai en tuurde uitgeput en ongerust in het bijna vloeibare duister. Uitgeput omdat mijn dag al ruim voor zonsopgang in Sanaa was begonnen, de ruim driehonderd kilometer naar het noordwesten liggende hoofdstad van Jemen. Ongerust omdat ik geen flauw idee had met wie ik straks te maken zou hebben en ook niet wanneer ze zouden arriveren. Zouden ze me begroeten als een kameraad of me overmeesteren als verrader?

De woestijnnacht had een intensiteit die ik in Europa nog nooit had gezien. Op de weg die van de kust naar de bergen van de provincie Shabwah liep, een wetteloos deel van Jemen, waren nergens lichten te zien. Af en toe was er ook nauwelijks sprake van een weg. Op het gloeiend hete asfalt was een dun laagje zand gewaaid. Nog lang na zonsondergang stond er vanuit de Arabische Zee een klam briesje.

Mijn bezorgdheid kwam voort uit schuld: ik kon dit niemandsland, waar de aanwezigheid van Al Qaida toenam in dezelfde mate als het gezag van de regering afnam, alleen maar binnenrijden omdat Fadia, mijn jonge Jemenitische echtgenote, naast me zat.¹ Onder het voorwendsel dat we bij haar broer op bezoek gingen, was het ons gelukt om op de gevaarlijke reis naar het zuiden de ene na de andere wegversperring te passeren.

Bij mijn zoektocht om opnieuw contact te maken met Anwar al-Awlaki, een Amerikaans-Jemenitische geestelijke die een van de in-

vloedrijkste en meest charismatische personen binnen Al Qaida was geworden, besefte ik maar al te goed dat ik mijn leven op het spel zette. Het leger en de inlichtingendiensten van Jemen hadden hun pogingen om de invloed van Al Qaida op het Arabische schiereiland terug te dringen recentelijk opgevoerd. De AQAP (Al Qaida on the Arabian Peninsula) was een van de gevaarlijkste onderafdelingen van Osama bin Ladens organisatie geworden. De kans bestond dat ik in een hinderlaag zou lopen, dat er bij een controlepost een vuurgevecht zou uitbreken, of dat er sprake zou zijn van een misverstand, met fatale gevolgen.

Ook bestond het gevaar dat Awlaki, die nu in de westerse pers 'Al Qaida's rockstar' werd genoemd, me niet langer meer vertrouwde. Ik maakte mijn reis op zijn verzoek. In een e-mail die hij had achtergelaten in de conceptmap van een anoniem e-mailaccount waarvan we beiden gebruikmaakten, had hij me laten weten: 'Kom naar Jemen. Ik wil je spreken.'

Het was al weer bijna een jaar geleden dat ik Awlaki voor het laatst had gezien, en in die periode was hij met zijn meedogenloze, rampzalige werk door blijven gaan. De radicale prediker die Al Qaida zo'n warm hart toedroeg was binnen de organisatie een invloedrijke figuur geworden, en was niet alleen op de hoogte van de plannen om in het buitenland terreurdaden uit te voeren, maar was er zelfs bij betrokken.

Ik had al een rendez-vous met hem gemist. Awlaki had me uitgenodigd voor een bijeenkomst van de belangrijkste jihadisten van Jemen, die zou worden gehouden in een afgelegen deel van Marib, een woestijnprovincie waar volgens de overlevering eeuwen eerder de koningin van Sheba zou hebben gewoond. Het was de bedoeling dat Omar, Awlaki's jongere broer, mijn reis naar Marib zou regelen, maar hij had erop gestaan dat ik me als vrouw zou verkleden, volledig gesluierd in *nikab*, zodat hij me wat gemakkelijker langs wegversperringen kon loodsen. Maar met een lengte van 1 meter 85 en een gewicht van iets meer dan 110 kilo, had ik zo mijn twijfels. Ik had bedankt voor de uitnodiging, hoewel de chauffeur die me naar

deze gezochte lieden zou brengen een politieman was. Dit soort tegenstellingen kwam je in Jemen overal tegen. Maar het feit dat ik zo'n belangrijke bijeenkomst van Al Qaida-leiders in Jemen niet had kunnen bijwonen, was wel aan me blijven knagen. Dus een paar dagen later hadden mijn vrouw en ik deze odyssee naar Shabwah toch ondernomen.

Na enkele minuten hoorde ik in de verte het gedempte gegrom van een motor, toen zag ik koplampen en kwam er een Toyota Land Cruiser aangereden die vol zat met ernstig kijkende jongemannen die met AK-47's zwaaiden. Het escorte was gearriveerd. Ik pakte de hand van mijn vrouw beet. Binnen een paar seconden zouden we weten of de situatie faliekant uit de klauwen was gelopen.

De hele dag hadden we de beknopte aanwijzingen van Awlaki gevolgd, alsof het om hints bij een bizarre zoektocht naar een schat ging. 'Neem deze weg, sla links af en doe tegenover de politie net alsof je van plan bent langs de kust naar Mukalla te rijden.'

Van opgaan in de plaatselijke bevolking was nauwelijks sprake. Als nogal zwaargebouwde Deen met een weelderige bos rood haar en een lange baard, had ik in dit land vol pezige Arabieren met hun donkere huid moeiteloos voor een buitenaards wezen kunnen doorgaan. In een land waar ontvoeringen en stammentwisten, een schietgrage politie en militante jihadisten reizen tot een onvoorspelbare onderneming maakten, mocht de aanblik van iemand als ik, met een tengere Jemenitische vrouw aan zijn zij, zittend in een kleine huurauto en op weg naar het opstandige zuiden op z'n minst ongewoon worden genoemd, om het mild uit te drukken.

De dag was prima begonnen. De ochtendkoelte die had geheerst voordat de intense hitte had toegeslagen, was verkwikkend. Bij de eerste controlepost buiten Sanaa, altijd de lastigste, waren we een tijdje opgehouden. Waarom zou iemand de relatieve veiligheid van de hoofdstad willen verruilen voor het woeste gebied ten zuiden ervan. Ik keuvelde wat in het Arabisch, wat bij mijn ondervragers steevast nogal wat indruk maakte, terwijl mijn vrouw, haar gezicht en

haren aan het oog onttrokken door een zwarte nikab, zwijsend op de passagiersstoel zat. Het was niet toevallig dat de cd in de auto verzen uit de Koran ten gehore bracht. Ik vertelde ze dat we op weg waren naar de broer van mijn vrouw en dat we van plan waren aan de kust een bruiloft bij te wonen en via Aden wilden rijden, de belangrijkste haven van Jemen aan de Arabische Zee en hét economische centrum van het land.

De politie bij de wegversperring had nogal wat moeite om mijn paspoort te ontcijferen. Er waren maar heel weinig politiemensen die Arabisch konden lezen, laat staan dat ze in staat waren het Romeinse alfabet te doorgronden. Ik kreeg de indruk dat ze dachten dat ik een Turk was, misschien wel omdat alleen al het idee van een Europeaan die door Jemen reist voor hen niet te vatten was. Mijn brede glimlach en de ogenschijnlijke gemoedsrust die ik leek uit te stralen waren wat hen betrof voldoende. Misschien hielp ook wel dat het niet alleen september was, een gloeiend hete maand in Arabië, maar dat het ook midden in de ramadan was. Deze mannen waren het vasten meer dan beu.

Zodra we die eerste controlepost waren gepasseerd, bestond de grote uitdaging uit het proberen op de weg te blijven, of op z'n minst te voorkomen dat anderen ons van de weg zouden rijden. Een keer of wat ving ik langs de steile rotshellingen een glimp op van het roestende karkas van een vrachtwagen of autobus. De wegen in Jemen leken alleen maar voetgangers met een doodswens aan te trekken, of soortgelijk gestemde kamelen, honden, koeien en kinderen. Die leken er geen enkele moeite mee te hebben om midden op de weg te gaan lopen terwijl het verkeer hun kant op denderde.

De ochtendtinten maakten plaats voor de witte hitte van de middag, en het kostte me moeite om me op de weg en de risico's van onze reis te blijven concentreren. Geleidelijk aan lieten we de bergen achter ons en bereikten we de kustvlakte, de Tehama. In de verte lag de havenstad Aden. Sinds de ineenstorting van Zuid-Jemen en de meedogenloze militaire campagne onder leiding van de president van het noorden, Ali Abdullah Saleh, die het gedeelde land Jemen

halverwege de jaren negentig wilde verenigen, had de stad vreselijk te lijden gehad. De mensen in het zuiden voelden zich achtergesteld. Een separatistische beweging kreeg steeds meer aanhang, waardoor Al Qaida-militanten de Jemenitische regering alleen maar nog nadrukkelijker begonnen uit te dagen.

In mijn achteruitkijkspiegeltje zag ik de bergen het dreigende zonlicht verzwelgen. Ik probeerde mijn weg door de chaotische buitenwijken van Aden te vinden, om op een gegeven moment op de lange kustweg uit te komen die ik volgens een van Awlaki's sms'jes moest nemen.

Anwar al-Awlaki was lid van een machtige clan uit de bergachtige provincie Shabwah. Zijn vader was een gerespecteerd academicus geweest en minister in de Jemenitische regering, en was op jonge leeftijd op een Fulbright-beurs naar Amerika vertrokken, waar hij aan de universiteit van Nebraska in de filosofie was afgestudeerd. De jonge Awlaki was universitair docent in Sanaa geweest nadat hij in de nasleep van 11 september halsoverkop de Verenigde Staten had verlaten, omdat hij bang was (terecht, bleek later) dat de FBI hem wilde arresteren. Enkele maanden voor de aanslag op het WTC had hij contact gehad met de twee kapers uit Californië, hoewel er geen bewijzen zijn dat hij van hun plannen op de hoogte was.

Zeven jaar later was het landschap – en Awlaki – veranderd. President Saleh zat steeds wanhopiger om Amerikaanse hulp verlegen en kwam onder steeds grotere druk te staan om harder tegen Al Qaida-sympathisanten op te treden. In september 2008 had er al een zelfmoordaanslag op de Amerikaanse ambassade plaatsgevonden, waarbij tien mensen om het leven waren gekomen, terwijl Al Qaida-gevangenen massaal uit gevangenissen waren ontsnapt die verondersteld waren heel goed bewaakt te zijn. Jemen was het favoriete rekruteringssterrein van Al Qaida. Al voor 11 september 2001 was een gestage stroom jongemannen met nauwelijks enige opleiding vanuit Jemen naar Osama bin Ladens trainingskampen vertrokken. Sommigen van hen hadden deel uitgemaakt van bin Ladens lijfwacht, maar vielen in handen van de Amerikanen toen ze in Afghanistan

de bergen van Tora Bora probeerden te ontvluchten, waarna ze naar Guantánamo Bay werden gestuurd.

Nu was Jemen de basis voor Al Qaida's onderafdeling in Jemen, AQAP, en de belangrijkste bestemming voor Europese en Amerikaanse militanten die ervan droomden aan de jihad deel te nemen. En Awlaki's strijdbaarheid had zich verhard. Zijn preken, die via YouTube de hele wereld over gaan, waren voor aspirant-jihadisten leidend. In plattelandsgemeenten in Pennsylvania, benauwde flats in Engeland en in de voorsteden van Toronto verslonden jongemannen elk woord dat hij zei.

Voor de CIA en MI6 vertegenwoordigde Awlaki de toekomst van Al Qaida. Zijn kennis van de westerse maatschappij, het feit dat hij vloeiend Engels sprak en zijn beheersing van de sociale media vormden een nieuwe en aanzienlijk dodelijker bedreiging dan de korrelige videobeelden en mysterieuze verklaringen van Bin Laden.

In 2006 werd hij gearresteerd op beschuldiging van betrokkenheid bij vage plannen voor de een of andere ontvoering. Hij had anderhalf jaar in Sanaa in de gevangenis gezeten en had daar zelfs bezoek gehad van FBI-agenten die meer wilden weten van zijn ontmoeting met de kapers van 11 september. En toen was hij in het uitgestrekte en meedogenloze binnenland van Jemen verdwenen.

En nu reed ik vanuit Aden in oostelijke richting, bezig met de laatste etappe van mijn reis door Jemen waarvan ik niet wist waar die zou eindigen. We kwamen bij de zoveelste geïmproviseerde controlepost aan, een paar gebutste borden met het woord 'STOP' erop, met ertussenin een uit golfplaten opgetrokken hokje dat de verzengende hitte alleen maar erger maakte. Op verschillende manieren vormde dit hokje een grens, en markeerde het de effectieve begrenzing van het gezag van de centrale overheid. Erachter lag een weg die buitenlanders alleen maar konden volgen als ze door soldaten werden geëscorteerd, een onheilspellend gebied waar Al Qaida-strijders en bandieten in ronddwaalden.

We herhaalden het verhaal over de bruiloft en ik vertelde ze dat ik wist hoe ik langs de kust naar Mukalla moest rijden en dat ik Arabisch

sprak. Maar toen kregen we te horen dat als we geen gebruik maakten van een escorte, we naar Aden terug moesten om daar een document te ondertekenen waardoor de autoriteiten gevrijwaard zouden zijn van elke verantwoordelijkheid met betrekking tot onze veiligheid.

Een uur later was de zon verdwenen, maar zijn rode stralen verlichtten nog steeds de schemering. Met het betreffende document in de hand keerden we naar de controlepost terug. Rond dat tijdstip stonden de bewakers op het punt hun ramadanvasten te verbreken met de maaltijd die bekendstaat als *iftar*. Het interesseerde ze geen barst meer wat er allemaal met deze krankzinnige Europeaan en zijn zwijgende Jemenitische bruid kon gebeuren.

De zuidkust van Jemen had een perfecte vakantiebestemming kunnen zijn: eindeloze stranden met zacht zand, warm water en uitstekende mogelijkheden om te vissen. Het was onaangeroerd maar triest genoeg ook onbereikbaar, de buitenrand van een mislukte staat, slechts onderbroken door sjofele kustplaatsjes als Zinjibar, waar verspreid liggende gasbetonblokken getuigden van projecten die nooit waren voltooid of nooit van de grond waren gekomen.

Tijdens de rit werd onze stemming, nu we de laatste barrière waren gepasseerd, steeds beter. De adrenaline joeg door mijn lichaam.

De laatste sms-instructie van Awlaki kwam binnen. Ik moest de politie vertellen dat ik benzine moest tanken en dan koers zetten naar het noorden.

Shaqra was weinig meer dan een vissersdorpje. Op deze warme avond lag het er verlaten bij en er was alleen af en toe een hond te zien die over de doorgaande weg strompelde. Het zag er nog erger vervallen uit dan toen we er een jaar eerder doorheen waren gereden, op weg naar onze vorige ontmoeting met Awlaki.

Buiten het plaatsje markeerde een imponerend, langgerekt verkeersplein met een billboard waarop een glimlachende president was te zien, het punt waar de weg zich splitste en waar een weg landinwaarts draaide en naar het opstandige binnenland leidde, terwijl de andere de kust bleef volgen. Ik wist dat ik nooit toestemming zou krijgen om naar het binnenland te rijden, maar mijn instructies luid-

den dat ik bij de controlepost tegen de politie moest zeggen dat ik de kustweg zou blijven volgen, maar dat ik eerst moest tanken bij het benzinstation dat een paar kilometer verderop langs de andere weg lag. Dat was een list die duidelijk al eerder had gewerkt. De politie, die door de iftar al wat slaperiger was geworden, gebaarde dat we konden doorrijden. Ze zouden ons niet terugzien.

En nu zat ik naast Fadia – onze harten gingen op deze woestijnweg als een gek tekeer – min of meer verblind door de koplampen van een voertuig dat vol zat met gewapende mannen.

Een bebaarde man van rond de vijfendertig met scherpe, donkere ogen en een roodgeblokte sjaal om zijn hoofd, kwam uit een stofwolk tevoorschijn die langzaam langs de lichtbundels uit de koplampen van de Land Cruiser trok. Aan de manier waarop de rest van de groep zich achter hem opstelde, was duidelijk te merken dat Abdullah Mehdar de leider was. Hij stond bekend om zijn onverschrokkenheid en zijn militante neigingen. Toen hij op ons afliep bekeek ik zijn gezicht aandachtig.

‘*As salaam aleikum* [Vrede zij met u],’ zei hij uiteindelijk, de bekende Arabische groet, en er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. Alle spanning gleed onmiddellijk uit me weg en ik omhelsde na Mehdar ook al zijn metgezellen. Ze hadden eten meegebracht, bananen, brood, en we maakten samen snel een einde aan het ramadanvasten. Voor het eerst die dag voelde ik me veilig. Ik was in gezelschap van enkele mannen die in Jemen tot de meest gezochte behoorden, een groepje gewapende mannen die ik niet kende, ’s avonds laat, op weg naar het woeste binnenland van Shabwah. Maar het leek wel alsof ik me in een cocon bevond, was toegelaten tot een broederschap van eenvoudige overtuigingen en onomstotelijke loyaliteiten.

Mehdar was Awlaki’s persoonlijke afgezant, en net als hij lid van de Awalik-stam en Jemen was een land waar loyaliteit aan de stam belangrijker was dan al het andere. Omdat hij wist dat ik door Awlaki was uitgenodigd en bevriend was met de geestelijke, behandelde hij me eerbiedig en beleefd.